

Krant



Mijn dag begint met het lezen van de krant. Is de krant er niet, dan ben ik ontregeld en grijp ik terug op die van de vorige dag. Niet dat het nou zo de moeite waard is om die twee keer te lezen - één keer kost me tegenwoordig al moeite - maar het is beter dan niets. Vanochtend besloot ik om de krant niet te lezen. De pagina's waren me letterlijk en figuurlijk te zwart. Van de gebeurtenissen in Nice, de coup in Turkije, de zoveelste explosie in Bagdad en nog een hoop andere verhalen over (huiselijk) geweld met een grote stoet tragische verliezers als gevolg. Radio 1 bleef deze ochtend ook uit, daar kwam alles wat in de krant stond nog gedetailleerder in gesproken woord langs.

Ik heb het met de mensen in mijn omgeving niet meer over al die ellende. Omdat ik daar geen woorden voor heb en omdat ik die zo ver mogelijk bij mezelf vandaan wil houden. Ik kan er niks mee, ik wil er ook niks mee. Ik wil niet weten wat voor naam en gezicht er horen bij die malloot uit Nice, of die doorgedraaide Syrië-ganger uit Molenbeek. Zo lang mensen anoniem zijn kan ik ze nog blokken, zo gauw ze een naam, een gezicht en vooral een oogopslag hebben, lukt me dat niet meer. Te confronterend. Ook iemand met een moeder, trots op z'n nieuwe Nike's en een afkeer van spuitjes, dus eigenlijk heel gewoon.

Ik ga de krant pas weer lezen als Putin Obama belt en voorstelt om samen een weekje naar De Paal in Bergeijk te gaan, waar ze in het zwembad tussen de spelende kinderen doen wie het langst onder water kan blijven en juichen als de ander heeft gewonnen. Als de baas van IS eens goed om zich heen kijkt en bij het zien van al die bange mensen denkt 'waar heb dat nou eigenlijk voor nodig' en het land weer gaat ploegen naast het huis van zijn vader.

Ja, dan pas ga ik de krant weer lezen.

Marjolijn Sengers, 17 juli 2016